

O PRINCEZNĚ ZE MLEJNA

Nechte si ode mě vyprávět první pohádku...

Tak pojďte, kde jste kdo a máte chvíli! Vydáme se spolu za první pohádkou. Pustíme se spolu přes louky a pole, přes vody a přes lesy, po cestách i necestách, nečasem i do časů. Sníme pár buchet z uzlíku a tu poslední schováme pro vodníka, na kterýho natrefíme na hrázi tuhle u rybníka.

A jsme u mlejna.

Už tu pohádku poznáváte? Jestli ne, tak teď dobře zavřete oči. Jenom se zavřetejma očima můžete vidět živý obrázky, který vám teď před očima poběží.

Tak se dobře dívejte:

Tamhle za komínem sedí čertík a vymejší všelijaký čertoviny. Když teď nakouknete okýnkem zblízka do stavení, nahlídnete tam v senci pěkný divče, který zrovna nese na stůl čerstvě napečený buchty a koláče. A tuhle – na náspi před stavením pod stříškou – sedí pan otec. Ten mlynář na vejminku, kterýho od samýho tahání pytlů s obilím a moukou loupe v zádech až běda! A to jsem já.

Ba jo, je to tak. To jsem opravdu já! Možná jste mě hned nepoznali, ale já jsem opravdu ten pan otec z pohádky Princezna ze mlejna, kterou už nejspíš většina

z vás poznala. A vidíte – málem bych zapomněl – ve mlejně máme nového hospodáře. To už víme, že se jmenuje Jindřich a vzal si za ženu mou Elišku.

Ta veselka byla sláva náramná, spousta lidu na ní bylo a nejspíš jste si ji s potěšením užili i vy.

No jo, tak to bylo. Mladý se vzali – a jak už to většinou u pohádek bejvá – pohádka skončila. Jeden by si myslil, že děti tu naši pohádku pro jiný brzy pustí z hlavy. Ale ono ne! Každou chvíli – a po čase čím dál víc – za mnou někdo přišel a prej:

„Pane otče, prozradte nám, co se po tej veselce ve vašem mlejně událo dál? Vy to – jako pan otec z toho mlejna – přece musíte vědět!“

Řeknu vám, nejdřív jsem se všelijak vytácel, že se toho tak moc asi nestalo, když se to do pohádky nedostalo, ale znáte děti! Nakonec mi nezbylo než jim slíbit, že jim malej kousek pohádky přece jenom ještě dopovím.

Tak jestli to taky chcete slyšet, tak poslouchejte:

Lupení na vrbách už opadávalo, pomalu se blížil podzim a nikdo u nás ve mlejně už nemyslel na nic jiného než na to, jestli k nám po jaru zamíří čáp. Anebo vrána. Tolik jsme se všichni na to mlynářský dítko těšili, a ono – zdálo se – pořád nic. Za tu dobu pustil vodník od stavidla po vantrokách ke mlejnu něco vody, ale dílo ho dvakrát netěšilo. Čert měl teď půdu nad špejcharem – celý to půnebí, kde dřív spával Jindřich – sám pro sebe, ale moc si ho neužil. Jak měl volnou chvíli, vysedával za komínem a číhal, aby toho čápa nebo vránu nepročíhal. Kolik večerů jsem já proseděl na náspi na lavičce a přimlouval se u svatého Jána, patrona našeho mlejna... A Jindřich? Ani nemluvit!

Až jednou – takhle poránu – bác!

Eliška podává na stůl bochník chleba s čerstvě nadojeným mlíkem a sama drží v ruce kyselou okurku a zakusuje ji sladkým perníkem.

To už jsme všichni ve mlejně věděli, na čem jsme. Eliška bude za pár měsíců kolíbat!

V tu chvíli bylo ve mlejně po smutku. Všecky mráčky se rozehnaly a všecko ptactvo kolem mlejna se naráz rozezpívalo. A s nima Eliška. A sotva tu starou známou – a přece docela novou – písničku o pěkném oudolí spustila, bylo nám všem, jako by nás navštívil ten ze všech nejmilejší krajánek.

Ta pěkná – pro nás ta nejpěknější – písnička byla všude s náma. Z fajfky se mnou po večerech na náspi pobafávala, po vantrokách vodu na mlejn vodníkovi pomáhala hnát, za komínem s čertíkem čertoviny osnovala, Jindřichovi ve všem všudy ve mlejně po ruce byla a – to se ví – buchty a koláče Elišce pro nás pro všecky voňavým marcipánem cukrovala.

Jeden by ani nevěřil, co všecko může dokázat taková jedna pěkná písnička, když přijde její čas.